

9/8

Att biltjuvar

i de flesta fall inte blir straffade, detta påstående i vår gårdagsledare förklaras av tidningen Expressen vara uttryck för "en sådan okunnighet" som bör "betecknas som direkt upprörande".

I det remissvar som trafik-säkerhetsutredningen, alltså landshövding Mossberg, avgav den 14 februari 1956 heter det bland annat: "För de bilstölders som en person begår före fyllda 18 år eftergives regelmässigt åtal, både en och flera gånger... I den mån den unge åtalas före fyllda 18 år blir han... regelmässigt ej ådömd ovillkorligt frihetsstraff. Sedan han uppnått 18 års ålder, ställs han under åtal för sina brott, men döms såsom regel villkorligt. Det är i allmänhet först sedan han ådagalagt en särskilt kvalificerad brottslighet och andra medel visat sig otjänliga för hans tillrättaförande som han blir dömd till ungdomsfängelse eller annat frihetsstraff. De ekonomiska konsekvenserna av sina brott undgår han vanligen helt och hållet. Den unge biltjuven drabbas alltså som regel icke av något reellt straff." I det följande framhåller hr Mossberg: "Den slapphet, som kännetecknar samhällets reaktion mot bilstölderna synes ha påverkat de ungas moraluppfattning beträffande bilstölder därhän, att sådana brott icke längre till sin svårighetsgrad anses jämförliga med andra slag av förmögenhetsbrott utan snarare uppfattas endast såsom ett i viss mån klandervärt uttryck för motorintresse, ungdomlig aktivitet eller äventyrslystnad. En sådan uppmjukad moralin-

ställning kan uppenbarligen lätt få till följd att även relativt hygglig och ordentlig ungdom utan någon egentlig kriminell benägenhet förfaller till att stjäla bilar. Enligt vad utredningen inhämtat av polismän och åklagare har en sådan tendens redan gjort sig gällande. — Det är utredningens bestämda uppfattning, att om biltjuven normalt hade att räkna med en kraftig samhällsreaktion för sitt brott, åtskilliga av de individer som f n stjäla bilar skulle komma att uppgiva tanken på brott."

Expressens uppgifter är alltså helt oriktiga, vilket inte hindrar tidningen att kombinera dem med kränkande uttalanden om Dagens Nyheter, som givit riktiga uppgifter. Tidningens övriga uttalanden i saken förtjänar inte något bemötande.

9/8

Fröken Barbro Lind

har vägrats att få inträde i småskoleseminarium på grund av ett kroppsfel som uppkommit genom polio. I stadgan för småskoleseminarierna av år 1938 heter det att sökanden skall "vara fri från sådan sjukdom eller så beskaffat lyte som kan utgöra hinder för framgångsrikt bedrivande av arbetet i seminariet eller menligt inverka på andra elever eller göra sökanden olämplig för lärarkallet". I skolöverstyrelsens kompletterande anvisningar från år 1940 och 1945 indelas de sjukdomar och kroppsfel som avses i den citerade stadgan i två grupper. De som upptas under A anses utgöra avgjort hinder för intagning vid seminarium, medan de som upptas under B i allmänhet anses böra utgöra hinder för inträde, men inte ovillkorligt och generellt. I punkten A talar om "Sådant lyte, medfött eller förvärvat, som medför betydlig inskränkning av rörelseförmåga eller funktion hos ryggrad eller extremiteter". I punkten B om "Lyte av lindrigare grad, som ej innebär väsentligt hinder för seminariearbete eller lärarverksamhet".

Av vad som framkommit synes det klart att fröken Linds kroppsskada i varje fall lika väl kunde ha hänförs till punkten B som till punkten A. Härtill kommer att fröken Lind visat just de speciella förutsättningar som krävs för inträde i seminarium trots sådant kroppsfel som faller under punkten B. Sålunda har fröken Lind vid en förberedande prövning ansetts höra till de åtta bästa av 232 sökande. Man måste därför utgå från att regeringen vid sin omprövning av ärendet ger fröken Lind möjlighet till den verksamhet som hon så ivrigt önskar ägna sig åt och som hon efter allt att döma är synnerligen lämpad för.

9/8

BLEKT PORTRÄTT

UNDER årtionden har biografier och essäer av *Harold Nicolson* hört till den säkra och hyggliga underhållningen; några av hans arbeten — om Byron, om Curzon och framför allt om Georg V — har varit betydande. Det har blivit sämre under de senare åren; begränsningen i perspektivet framträder mer än den friska berättarglädjen. Den senaste boken, om *Sainte-Beuve* (Constable, 25 shilling), bekräftar avmattningen. Delvis oeror bokens svaghet kanske på att Nicolson synes ha ansträngt sig för att vara vänlig om *Sainte-Beuve*; bitterheten och elakheten, så utomordentligt markerade i den postuma "Mes poisons", blir överslättade. Kärlekshistorien med Hugos hustru banaliseras och inbytlas av de många förnumstiga kommentarerna. Över huvud har Nicolson blivit alltmera svag för reflexioner av denna typ: "fransmän som kommit över sextiårsåldern är i allmänhet mogna och därför toleranta"; "han (*Sainte-Beuve*) var, som de flesta fula karlar, mycket noga i fråga om personlig renlighet". Några nya uppgifter och tolkningar bjuder inte Nicolson på, och han betonar själv att han fått det mesta från *André Billys* stora biografi.

HERBERT TINGSTEN